

Megvalósult mese

Már messziről megcsillant, ahogy tekintete odavetődött a telehold fényénél...de a nagy világító égi labda látványa feledtette az ezüst csillanást, gondolta, ráér majd nappal utánajárni, főleg, ha a napfény is megcsillantja... Szerette a teleholdat nézni, fényében megfürödni... olykor úgy érezte, maga is megtelik a hold ezüst fényével, erejével, energiájával...

Lassan hajnalodott... halványult a hold, elvonult más tájakra... A nap piros tüzet rakott az ég alján, hirdelve, máris jön melengetni a földet...

Az ő fénye is megcsillantotta azt a titokzatos valamit, ami ezüst fényével csalogatta a rápillantó embert.

Mese nincs – gondolta –, meg kell néznem, mi az ott...Szemét a fényre szegezve elindult a mezőn a hegyoldal felé árkon-bokron, vízmosáson át. Nem félt... ismerte a vidéket gyerekkora óta. A fény egyre erősebb lett... Ment tovább, mintegy álomban, mígnem odaért az ezüsthégyben villózó hegy aljába, ahol egy barlang fényes alagútja hívogatta... Tétovázás nélkül bement... Talált egy nagy követ, rajta egy nyílveesszőt, ezüstheggyel a végén...Csak bámult, ámult... még sosem látott ilyet... Szerette volna megfogni, de nem merte, pedig a fény hívogatta, csalogatta, mégis megállta, hogy nem nyúlt hozzá...

Nehéz sóhajjal megfordult és indult kifelé, szívébe rejtve a varázsos ezüstnyíl képét...

Kint harsogott a napfény, a madárdal, pompáztak a virágok... mikor visszanézett, az alagút eltűnt és az

egész hegy ezüstben villózott.

-Az ezüsthegy!- suttogta megrendülten... erről beszélt öregapám, hogy csak azok láthatják, akik le tudják győzni önmagukat...

Boldog ugrándozással ment hazafelé, abban a tudatban, hogy megállta a próbát, és az az ezüsthegy, az ezüsthegyű nyíl, mindig segíteni fogja az élet harcaiban.

